

Riktlinjer

om tillämpningen av de omständigheter under vilka det ska anses att en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla (artikel 22.6 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter)

Innehållsförteckning

I. Riktlinjernas tillämpningsområde	4
II. Hänvisningar till lagstiftning och förkortningar.....	5
III. Syfte.....	7
IV. Efterlevnads- och rapporteringskyldigheter.....	8
Riktlinjernas status.....	8
Rapporteringskrav	8
V. Riktlinjer	9
Riktlinje 1 – Objektiva faktorer för att avgöra om en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla	9
Riktlinje 2 – Övergripande analys.....	10
Riktlinje 3 om tillgänglighet och tillräcklighet när det gäller den centrala motpartens återhämtningsåtgärder – fastställande enligt artikel 22.3 c i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter	12
Riktlinje 4 – Förfinansierade och anslagna finansiella medel som är tillgängliga för den centrala motparten – fastställande enligt artikel 22.3 a och d i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter	13
Riktlinje 5 – Likvida medel och likviditetsarrangemang som är tillgängliga för den centrala motparten – fastställande enligt artikel 22.3 a och d i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.....	15
Riktlinje 6 om en central motparts operativa kapacitet – fastställande enligt artikel 22.3 b i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.....	16
Riktlinje 7 om bedömningen med avseende på andra krav för fortsatt auktorisation – fastställande enligt artikel 22.3 a i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter	17
Riktlinje 8 – Information från den behöriga myndigheten.....	18
Riktlinje 9 – Information från resolutionsmyndigheten	19

I. Riktlinjernas tillämpningsområde

Målgrupp

Dessa riktlinjer gäller behöriga myndigheter, enligt definitionen i artikel 22 i Emir, och resolutionsmyndigheter, enligt definitionen i artikel 2.3 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, när de ska fastställa huruvida en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla.

Tillämpningsområde

Riktlinjerna 1–7 gäller i förhållande till artikel 22.3 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter. Riktlinjerna 8 och 9 gäller i förhållande till artikel 22.1 a i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Ikraftträdande

Dessa riktlinjer börjar gälla två månader efter det att de offentliggjorts på Esmas webbplats på EU:s officiella språk.

II. Hänvisningar till lagstiftning och förkortningar

I dessa riktlinjer används begreppet "berörda myndigheter" synonymt med "den behöriga myndigheten och/eller resolutionsmyndigheten".

Hänvisningar till lagstiftning

Direktiv 2014/59/EU	Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.
EBA:s riktlinjer om institut som fallerar eller sannolikt komma att fallera	Riktlinjer om tolkningen av de omständigheter under vilka ett institut ska anses falla eller sannolikt komma att falla enligt artikel 32.6 i direktiv 2014/59/EU
Emir	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ¹
Esmaförordningen	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG ²
Förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt

¹ EUT L 201, 27.7.2012, s. 1.

² EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132³

Tekniska tillsynsstandarder 153/2013

Kommissionens delegerade förordning (EU) 153/2013 av den 19 december 2012 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 med avseende på tekniska tillsynsstandarder för krav på centrala motparter⁴

Förkortningar

EU

Europeiska unionen

Esma

Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten

³ EUT L 22, 22.1.2021, s. 1–102.

⁴ EUT L 52, 23.2.2013, s. 41.

III. Syfte

1. Dessa riktlinjer grundar sig på artikel 22.6 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, med undantag för riktlinjerna 8 och 9 som bygger på artikel 16.1 i Esmaförordningen. Syftet med dessa riktlinjer är att främja konvergens i tillsyns- och resolutionsmetoder i fråga om bedömningen av de omständigheter under vilka en central motpart ska anses falla eller sannolikt komma att falla.
2. I dessa riktlinjer klargörs de olika omständigheter under vilka en central motpart ska anses falla eller sannolikt komma att falla, vilket är ett av de tre kumulativa villkor som anges i artikel 22.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter för att utlösa en resolutionsåtgärd. Riktlinjerna syftar särskilt till att främja konvergens i tillsyns- och resolutionspraxis när det gäller hur och när resolution bör inledas med avseende på de omständigheter under vilka en central motpart ska anses falla eller sannolikt komma att falla. I dessa riktlinjer anges därför en uppsättning objektiva faktorer som bör ligga till grund för fastställandet av huruvida en central motpart faller eller sannolikt kommer att falla, i enlighet med de omständigheter som anges i artikel 22.3 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.
3. Med tanke på behovet av att tillhandahålla vägledning om samråd och informationsutbyte mellan den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten i syfte att fastställa om en central motpart faller eller sannolikt kommer att falla, utvidgas tillämpningsområdet för de slutliga riktlinjerna utöver det tillämpningsområde som fastställs i artikel 22.6 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter. Esmas har därför beslutat att utfärda riktlinjerna 8 och 9 i enlighet med artikel 16.1 i Esmaförordningen, enligt vilka Esmas får utfärda riktlinjer i syfte att upprätta en konsekvent, effektiv och ändamålsenlig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn och säkerställa en gemensam, enhetlig och konsekvent tillämpning av unionsrätten.

IV. Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter

Riktlinjernas status

4. Enligt artikel 16.3 i Esmaförordningen ska behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer.
5. Behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter som omfattas av dessa riktlinjer bör följa dem genom att införliva dem i sina nationella rättsliga ramar och/eller tillsyns- och resolutionsramar, beroende på vad som är lämpligt.

Rapporteringskrav

6. Inom två månader efter det att riktlinjerna har offentliggjorts på Esmas webbplats på alla officiella EU-språk, ska behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter som omfattas av dessa riktlinjer anmäla till Esma om de i) följer, ii) inte följer men avser att följa eller iii) inte följer och inte avser att följa riktlinjerna.
7. Om riktlinjerna inte följs ska behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter också inom två månader efter det att riktlinjerna har offentliggjorts på Esmas webbplats på alla officiella EU-språk meddela Esma om skälen till varför de inte följer riktlinjerna.
8. En mall för anmälan finns på Esmas webbplats. Så snart mallen har fyllts i ska den översändas till Esma.

V. Riktlinjer

Riktlinjerna 1 och 2 innehåller allmänna överväganden som bör tillämpas vid fastställandet av huruvida en central motpart ska anses falla eller sannolikt komma att falla i enlighet med riktlinjerna 3–7.

Riktlinje 3 ger vägledning om tillämpningen av artikel 22.3 c i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter för att fastställa om en central motpart inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna återställa sin bärkraft genom att genomföra sina återhämtningsåtgärder.

Riktlinjerna 4 och 5 ger båda vägledning om tillämpningen av artikel 22.3 a och d i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter. De avser dock olika typer av finansiella medel hos den centrala motparten. Riktlinje 4 innehåller en förteckning över objektiva faktorer som ska bedömas med avseende på den centrala motpartens tillgängliga finansiella medel. Riktlinje 5 är inriktad på de prognostiserade flöden av likvida medel som kommer att påverka den centrala motpartens likviditetsriskprofil och nivån av likvida medel som den centrala motparten har tillgång till.

Riktlinje 6 ger vägledning om tillämpningen av artikel 22.3 b i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter för att fastställa om en central motpart inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna tillhandahålla en kritisk funktion.

Riktlinje 7 ger vägledning om tillämpningen av artikel 22.3 a i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter för att fastställa om den centrala motparten överträder eller sannolikt kommer att överträda sina auktorisationskrav på ett sätt som skulle motivera att dess auktorisation återkallas i enlighet med artikel 20 i Emir.

För att underlätta ett snabbt informationsflöde i syfte att avgöra om en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla bör den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten bistå varandra i samband med tillämpningen av riktlinjerna 8 och 9. I riktlinjerna 8 och 9 klargörs således tillhandahållandet av information och informationsutbytet mellan den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten i samband med fastställandet av huruvida en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla.

Riktlinje 1 – Objektiva faktorer för att avgöra om en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla

Riktlinje 1 ger allmän vägledning om de överväganden som ska göras av den berörda myndigheten vid fastställandet av huruvida en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla enligt riktlinjerna 3–7.

Riktlinje 1

För att fastställa om en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla, i enlighet med de omständigheter som anges i artikel 22.3 a–e i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, bör de berörda myndigheterna bedöma de tillgängliga objektiva faktorerna för vart och ett av följande områden vars tillämpning förtydligas ytterligare i dessa riktlinjer:

- a) Den centrala motpartens förmåga att återställa sin bärkraft genom att tillämpa den centrala motpartens återhämtningsverktyg.
- b) De förfinansierade och anslagna finansiella medel som fortfarande är tillgängliga för den centrala motparten.
- c) De likvida medel och likviditetsarrangemang som fortfarande är tillgängliga för den centrala motparten.
- d) Den centrala motpartens operativa kapacitet.
- e) Andra krav för fortsatt tillstånd.

Riktlinje 2 – Övergripande analys

Riktlinje 2 ger vägledning om de allmänna omständigheter som ska bedömas av den berörda myndigheten vid fastställandet av huruvida en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla enligt riktlinjerna 3–7.

Riktlinje 2

De berörda myndigheterna bör avgöra om den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla på grundval av en heltäckande bedömning av både kvalitativa och kvantitativa objektiva faktorer som anges i dessa riktlinjer, med beaktande av alla omständigheter och all tillgänglig information vid en sådan tidpunkt och i den utsträckning som är relevant för den centrala motparten.

Bedömningen att en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla ska dock alltid göras av experter och inte automatiskt härledas utifrån enskilda objektiva faktorer.

Dessutom hindrar inte den uppsättning objektiva faktorer som anges i dessa riktlinjer de berörda myndigheterna från att beakta andra omständigheter som tyder på att en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla.

Typiska omständigheter som kan leda till att den centrala motparten fallerar innefattar

- a) den centrala motpartens oförmåga att hantera en eller flera clearingmedlemmars obestånd (dvs. obeståndshändelser),
- b) den centrala motpartens oförmåga att hantera en icke-obeståndshändelse som leder till ohanterliga förluster för den centrala motparten. Ett stort antal händelser kan leda till icke-obeståndsförluster (dvs. icke-obeståndshändelser), t.ex. sådana som rör
 - (i) fallissemang för eller förlust av tillgång till en eller flera motparter som inte är clearingmotparter, såsom tillhandahållare av likviditet, avvecklingsbanker eller avvecklingsplattformar, förvaringsinstitut, investeringsagenter, koncentrationsbanker eller tjänsteleverantörer,
 - (ii) depårisk,
 - (iii) avvecklingsrisk,
 - (iv) investeringsrisk,
 - (v) operativa riskhändelser (t.ex. it-fel, bedrägerier, cyberangrepp, misstag i marginalsäkerhetskrav, felaktig bokning av en investeringstransaktion),
 - (vi) rättsliga risker.

Dessa händelser kan inträffa var för sig eller tillsammans och de återhämtningsverktyg och resurser som den centrala motparten har tillgång till för att hantera dessa händelser kan variera.

Riktlinje 3 om tillgänglighet och tillräcklighet när det gäller den centrala motpartens återhämtningsåtgärder – fastställande enligt artikel 22.3 c i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter

Riktlinje 3

När de berörda myndigheterna bedömer huruvida den centrala motparten inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna återställa sin bärkraft genom genomförandet av återhämtningsåtgärder, bör de grunda sin bedömning på objektiva faktorer, däribland följande:

- a) De återhämtningsåtgärder som har vidtagits av den centrala motparten och deras grad av framgång när det gäller att föra den centrala motparten närmare

en balanserad derivatportfölj, återställa dess finansiella ställning, åtgärda eller fördela förluster eller täcka likviditetsbrister.

- b) De återhämtningsåtgärder som fortfarande är tillgängliga för den centrala motparten och den centrala motpartens förmåga att utnyttja dem, inbegripet den centrala motpartens rättsliga befogenheter och operativa kapacitet att göra detta.
- c) Tillgång till kreditfaciliteter som tillhandahålls av en centralbank.
- d) De berörda parternas förmåga att bära förluster tar hänsyn till samtliga följande aspekter:
 - (i) Att ådra sig kostnader eller bidra till att täcka likviditetsbrister när återhämtningsplanen genomförs.
 - (ii) Att fortsätta att delta i den centrala motpartens återhämtning i enlighet med avtalsenliga skyldigheter.
 - (iii) De potentiella riskerna för den finansiella stabiliteten i samband med dessa intressenters potentiella oförmåga att bära förlusterna och kostnaderna, i den mån informationen är tillgänglig.

Med tanke på att denna bedömning kommer att göras i en situation med marknadsstress, inom en tidsfrist och på grundval av den information som finns tillgänglig vid denna tidpunkt, är det viktigt att den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten gör en förhandsbedömning av dessa aspekter, särskilt genom att identifiera berörda parter som ska bära förluster och identifiera tröskelvärden eller andra indikatorer såsom kapitaltäckningskvoter och likviditetsstatus som snabbt kan tillämpas för att bedöma sådana intressenters förmåga att bidra.

Riktlinje 4 – Förfinansierade och anslagna finansiella medel som är tillgängliga för den centrala motparten – fastställande enligt artikel 22.3 a och d i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter

Riktlinje 4

När de berörda myndigheterna ska avgöra om en central motpart inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning,

bör de utvärdera de förfinansierade och anslagna finansiella medel som den centrala motparten har tillgång till och basera denna utvärdering på objektiva faktorer såsom

- a) de belopp av både förfinansierade och separat anslagna finansiella medel som är tillgängliga för den centrala motparten för att genomföra återhämtning i varje enskilt fall i den mån de uppfyller de krav på finansiella medel som ålagts den centrala motparten i enlighet med artikel 43 i Emir och som anges närmare i artikel 35 i förordning 153/2013 avseende tekniska tillsynsstandarder för krav på centrala motparter,
- b) huruvida den centrala motparten har förmåga att efter behov konvertera mellan olika tillgångsklasser av säkerheter för att uppfylla dess relaterade skyldigheter eller realisera värdet av den säkerhet som den innehar,
- c) huruvida en större rättstvist eller tvister i vilka den centrala motparten är part skulle kunna inverka negativt på den centrala motpartens finansiella ställning, vilket skulle hindra dess förmåga att betala dess skulder och andra åtaganden och att utföra kritiska funktioner,
- d) när det gäller anslagna finansiella medel, parternas förmåga att tillhandahålla finansiella medel (t.ex. clearingmedlemmar, moderbolag, aktieägare eller tillhandahållare av likviditet) att faktiskt överföra de anslagna beloppen till den centrala motparten inom den tidsram som krävs i enlighet med de villkor som parterna kommit överens om,
- e) när det gäller dess förfinansierade medel (den centrala motpartens egna bidrag och/eller bidrag från clearingmedlemmar), den centrala motpartens förmåga att inom rimlig tid fylla på dem till en nivå som kan ge kontinuitet i kritiska funktioner och uppfylla lagstadgade krav,
- f) om den centrala motpartens rådande omständigheter medför en obeståndshändelse, indikatorer på att den centrala motparten endast kan återgå till en balanserad derivatportfölj genom åtgärder som skulle kräva medel som överstiger dess tillgängliga förfinansierade och anslagna finansiella medel,
- g) om den centrala motpartens rådande omständigheter medför en obeståndshändelse och/eller en icke-obeståndshändelse, huruvida de förfinansierade och anslagna medlen är tillräckliga för att täcka de realiserade och förväntade förlusterna och, vid behov, rekapitalisera den centrala motparten, och
- h) om rådande omständigheter för den centrala motparten innebär en icke-obeståndshändelse, huruvida dess kapital är tillräckligt och de förpliktade parternas vilja och förmåga att uppbära de realiserade och förväntade förlusterna eller rekapitalisera den centrala motparten efter förlusthändelsen.

De objektiva faktorer som ska bedömas med avseende på förfinansierade och anslagna finansiella medel beror på återhämtningsplanens innehåll, som kan variera mellan olika centrala motparter.

Riktlinje 5 – Likvida medel och likviditetsarrangemang som är tillgängliga för den centrala motparten – fastställande enligt artikel 22.3 a och d i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter

Riktlinje 5

De berörda myndigheterna bör, i enlighet med den centrala motpartens verksamhetsregler och med beaktande av de relevanta marknadsförhållandena, fastställa huruvida den centrala motparten sannolikt kommer att uppfylla sina betalningsskyldigheter i alla relevanta valutor och/eller kan använda sina vanliga likviditetsverktyg.

Denna bedömning bör baseras på objektiva faktorer, bland annat betydande negativ utveckling som påverkar den centrala motpartens tillgängliga likviditetsriskprofil och likvida medel, och den centrala motpartens efterlevnad av de minimikrav för likviditet som fastställs i artikel 44 i Emir, i enlighet med artikel 32 i förordning 153/2013 avseende tekniska tillsynsstandarder för krav på centrala motparter.

De berörda myndigheterna bör grunda sin bedömning på följande objektiva faktorer när så är relevant:

- a) Prognostiserade avtalsenliga inflöden från betalningar till den centrala motparten, både i förhållande till clearade positioner och annan affärsverksamhet.
- b) Prognostiserade utflöden till följd av betalningar från den centrala motparten, inklusive uttag av säkerheter och avvecklingskyldigheter.
- c) Likvida medel som är tillgängliga för den centrala motparten och dess förmåga att konvertera mellan tillgångsklasser och valutor efter behov för att uppfylla sina skyldigheter.
- d) Likviditetslimiter eller andra arrangemang som den centrala motparten har tillgång till och pålitligheten i dessa arrangemang under rådande marknadsförhållanden och ekonomiska förhållanden.

De likviditetsverktyg som ska bedömas kan till exempel omfatta valutaarrangemang och full tillgång till marknaden (dvs. möjligheten att köpa och/eller sälja värdepapper omedelbart eller att använda återköpstransaktioner och omvända återköpstransaktioner).

Riktlinje 6 om en central motparts operativa kapacitet – fastställande enligt artikel 22.3 b i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter

Riktlinje 6

De berörda myndigheterna bör fastställa om den centrala motparten inte kan eller sannolikt inte kommer att kunna tillhandahålla en kritisk funktion genom att bedöma omständigheter och händelser som skulle kunna inverka negativt på den centrala motpartens operativa förmåga att fortsätta att tillhandahålla kritiska funktioner, utan att åsidosätta finansiella medel och likviditetsarrangemang.

Den berörda myndigheten bör basera denna bedömning på objektiva faktorer, bland annat

- a) den centrala motpartens oförmåga att fullgöra sina skyldigheter gentemot sina clearingmedlemmar, inbegripet att begära, ta emot eller återföra säkerheter och/eller att vidta återhämtningsåtgärder på grund av väsentliga och ihållande operativa begränsningar,
- b) den centrala motpartens oförmåga att återhämta sig från en operativ händelse (såsom en cyberattack) eller att hantera allvarliga operativa begränsningar i god tid,
- c) en betydande minskning av transaktioner som skickats för clearing eller en betydande minskning av clearingmedlemmar på grund av förlorat förtroende för den centrala motparten, inbegripet den centrala motpartens förmåga att hantera risker, operativt och/eller finansiellt, och denna minskning av clearade transaktioner eller minskat antal clearingmedlemmar hotar den centrala motpartens bärkraft,
- d) en dokumenterad avsikt hos tillhandahållare av likviditet att minska den centrala motpartens likvida medel, vilket skulle hota den centrala motpartens operativa bärkraft, och
- e) den centrala motpartens oförmåga att hantera allvarliga operativa begränsningar i tid, inbegripet när kontinuitetsplanerna visar sig vara otillräckliga för att återställa den centrala motpartens verksamhet.

Inom ramen för fullgörandet av sina skyldigheter gentemot sina deltagare, inbegripet att begära, ta emot eller återföra säkerheter, kan den centrala motpartens operativa begränsningar uppstå till följd av systemfallissemang, fallissemang eller förlust av tillgång till avvecklingsbanker, en cyberattack eller en händelse som innebär att den centrala motparten saknar tillgänglig eller tillräckligt erfaren operativ personal och en händelse som skulle kunna inverka negativt på den centrala motpartens operativa kapacitet att fortsätta att tillhandahålla kritiska funktioner kan också medföra en risk för den finansiella stabiliteten.

Riktlinje 7 om bedömningen med avseende på andra krav för fortsatt auktorisation – fastställande enligt artikel 22.3 a i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter

Riktlinje 7

Vid bedömningen av om en överträdelse eller en sannolik överträdelse skulle motivera att en central motparts auktorisation återkallas i enlighet med artikel 20 i Emir bör de berörda myndigheterna beakta sannolikheten för att den centrala motparten kommer att fortsätta sin verksamhet efter tillämpning av återhämtningsverktygen, och bedöma om den centrala motparten skulle kunna uppfylla kraven för fortsatt auktorisation efter återhämtning samt huruvida den centrala motpartens tillförlitlighet och kapacitet att tillhandahålla clearingtjänster allvarligt har begränsats.

Berörda myndigheter bör basera denna bedömning på objektiva faktorer, bland annat

- a) huruvida den centrala motparten har förmåga att fortsätta att tillhandahålla clearingtjänster på ett sätt som inte utgör en betydande risk för det finansiella systemet, inbegripet en bedömning av koncentrationen på grund av clearingdeltagarnas sammansättning,
- b) huruvida den centrala motparten har förmåga att genomföra ändringar, helt eller delvis, för att säkerställa att den centrala motparten inte längre uppvisar den bristande efterlevnad av krav som ledde till överträdelsen eller undviker att en sannolik överträdelse äger rum, såsom betydande brister i den centrala motpartens riskhanteringsram eller regelverk, som ledde till genomförandet av återhämtningsplanen,
- c) huruvida de väsentliga bristerna i de interna kontrollerna och andra viktiga områden i styrningsarrangemangen skulle inverka negativt på den centrala motpartens förmåga att bedriva sin verksamhet på ett sätt som är förenligt med gällande regler och som är transparent och effektivt.

Denna bedömning av huruvida den centrala motparten fortfarande uppfyller kraven för fortsatt auktorisation bör göras med hänsyn till de framåtblickande aspekterna hos finansiella medel, likviditetsarrangemang och operativ kapacitet.

När det gäller riktlinje 7 a, den betydande koncentrationen av en central motparts clearingdeltagare på grund av sammansättningen av clearingmedlemmar och kunder, och en sådan koncentration kan exempelvis mätas genom antalet clearingmedlemmar eller kunders clearingkonton, clearingmedlemmarnas exponeringsnivåer, initial marginalsäkerhet eller bidrag till obeståndsfonden.

När det gäller riktlinje 7 b kan de betydande bristerna i den centrala motpartens ramverk för riskhantering och/eller regelverk avse den centrala motpartens marginalsäkerheter, stresstester, säkerheter, obeståndshantering och/eller riktlinjer och förfaranden för driftskontinuitet.

När det gäller riktlinje 7 c kan sådana brister i den centrala motpartens interna kontroller och andra viktiga områden i den centrala motpartens styrformer påvisas genom

- a) oegentligheter såsom väsentliga felaktigheter i de finansiella rapporterna från den centrala motpartens personal och/eller ledning,
- b) åsidosättanden av personal och/eller ledning i samband med den centrala motpartens affärsverksamhet och/eller riskhanteringsram, inbegripet underlåtenhet att rapportera och åtgärda väsentliga svagheter, brister eller problem,
- c) allvarligt försämrat anseende till följd av bristande efterlevnad av lämplighetskriterier för personer i viktiga befattningar i den centrala motparten, och
- d) allvarligt försämrat anseende på grund av bristande transparens i verksamheten och dess utförande eller ofullständig eller felaktig redovisning av information.

Riktlinje 8 – Information från den behöriga myndigheten

I enlighet med artikel 22.2 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter gäller att *[v]id tillämpning av punkt 1 a ii ska den behöriga myndigheten på eget initiativ och utan dröjsmål förse resolutionsmyndigheten med all information som kan tyda på att den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla. Den behöriga myndigheten ska också på begäran förse resolutionsmyndigheten med all annan information som den behöver för att kunna utföra sin bedömning.*

För att resolutionsmyndigheterna ska kunna avgöra om en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla bör de behöriga myndigheterna lämna all nödvändig information

till resolutionsmyndigheterna. I samband med detta klargörs i riktlinje 8 vilken typ av information som den behöriga myndigheten ska lämna till resolutionsmyndigheten.

Riktlinje 8

För att fastställa om den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla bör den behöriga myndigheten förse resolutionsmyndigheten med resultaten av den översyn och utvärdering som utförts i enlighet med artikel 21 i Emir.

Den behöriga myndigheten ska i synnerhet meddela resolutionsmyndigheten och tillhandahålla följande information om den specifika centrala motparten:

- a) En sammanfattning av resultaten av den översyn och utvärdering som genomförts i enlighet med artikel 21 i Emir.
- b) Den fullständiga uppsättning indikatorer som används vid den regelbundna översynen och utvärderingen av centrala indikatorer för den centrala motparten.
- c) Alla uppgifter om tillämpade tillsynsåtgärder och åtgärder för tidigt ingripande (i enlighet med artikel 18.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) samt en beskrivning av den centrala motpartens efterlevnad av dem.
- d) I förekommande fall uppgifter om de återhämtningsåtgärder som tillämpats av den centrala motparten.

Dessutom kan resolutionsmyndigheten, när den fastställer förekomsten av de objektiva faktorer som anges i riktlinjerna 3–7 i dessa riktlinjer, för att fastställa om den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla, begära att den behöriga myndigheten förklarar huruvida och hur dessa omständigheter har återspeglats i översynen och utvärderingen av den centrala motparten.

Riktlinje 9 – Information från resolutionsmyndigheten

I riktlinje 9 klargörs vilken typ av information som resolutionsmyndigheterna ska lämna till de behöriga myndigheterna för att säkerställa ett snabbt fastställande av huruvida en central motpart fallerar eller sannolikt kommer att falla.

Riktlinje 9

Resolutionsmyndigheten bör skriftligen förse den behöriga myndigheten med sina slutsatser och motiveringar kopplade till den eventuella identifieringen av de objektiva faktorer som anges i riktlinjerna 3–7 i dessa riktlinjer.